



ΗΣΙΟΔΟΥ «ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ»

στίχ. 174 - 201

(Στους παρακάτω στίχους ὁ Ἡσίοδος δὲ λέει τὰ ὅσα γίνονται σὺς μέρες του, μάλιστα προφητεύοντας γιὰ τὴν κατάντια τῶν κατοπινῶν του, θέλει μὲ αὐτὸ νὰ τρομάξῃ τίς ψυχὲς τῶν ἀκροατῶν, καὶ ἔτσι οἱ συμβουλὲς του νὰ πιάσουν τόπο).

... Γιὰ αὐτὸ σὴν πέμπτη τὴ γενιά, μακάρι νὰ μὴ ζοῦσα,
μὰ πιὸ μπροστὰ νὰ πέθαινα, γιὰ ὕστερα νὰ γεννιόμουν.
Γιατὶ εἶνε τώρα ἡ σιδερὴ γενιά· μέρα καὶ νύχτα,
ὅλοι οἱ στερνοί, ἀπὸ κούραση καὶ θλίψη ἀφανισμένοι
θὰ εἶνε, καὶ οἱ Θεοὶ μὲ ἔγνιες βαριὲς θὰ τυραννοῦν τὸ νοῦ τους·
ἀνάγκη ὅμως τὰ κακὰ μὲ τὰ καλὰ θὰ τᾶχουν.
Μὰ ὁ Δίας καὶ τούτῃ τὴ γενιά θὰ σβήσῃ τῶν ἀνθρώπων,
σὰ θὰ γεννιοῦνται μὲ ψαρὰ τσουλούφια τὰ λεχούδια,
καὶ ὅταν πατέρας μὲ παιδιὰ ποτὲς δὲ θάμονοιάζουν·
καὶ ὁ ξένος μὲ τὸ φιλευτὴ καὶ ὁ φίλος μὲ τὸ φίλο,
καὶ οὔτε τᾶδέρφια, σὰν καὶ πρίν, δὲ θὰ εἶνε ἀγαπημένα·
καὶ ἄξαφνα θὰ ντροπιάζουμε τοὺς γέρους τοὺς γονιούς τους,
καὶ φαφλατίζοντας βαριὰ λόγια, θὰ ψεγαδιάζουν,

οἱ ἄνομοι, μὴν ξαίροντας τῶν θεῶν τὴν τιμωρίαν,
 δὲ θὰ γεροκομοῦν γονιούς, πλερώνοντας τὸ χρέος,
 θᾶχουν τὸ δίκιο στὴ γροθιά· θᾶρποῦν μιὰ πόλη ἀπ' ἄλλον·
 κανεῖς δὲ θὰ χαρίζεται στὸν τίμιο καὶ στὸ δίκιο
 καὶ στὸν καλὸ τὸν ἄνθρωπο, πιότερο τὸ ζημιάρη
 καὶ τὸ βρисиάρη θὰ τιμοῦν· ὅλοι ἄδικοι θενὰ εἶνε
 κι ἀδιάντροποι· κάθε κακὸς τὸν ἄξιο ἄντρα θὰ βλάφτη
 μὲ διαστραμμένα λόγια, καὶ θὰ παίρνῃ ψεύτικο ὄρκο,
 καὶ σὲ ὅλους τοὺς κακόσυρτους ἀνθρώπους θὰ εἶνε ἡ Ζήλια
 βρωμόλογη, κακόμουτρη, στρίγλα ξεπροβοδίστρα.
 Κι ἀπ' τὴν ἀπλόχωρη τῇ γῆς στὸν Ὀλυμπο πιά τότες,
 σκεπάζοντας μὲ ἄσπρο πέπλο τῶμορφο πρόσωπό τους,
 πρὸς τοὺς ἀθάνατους θὰ πᾶν, μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους,
 ἡ Νέμεση μὲ τὴ Ντροπή· μὰ οἱ μαῦροι πόνοι πάλι
 κάθε θνητὸ θὰ τυραννοῦν, χωρὶς ἀντίμαχό τους...

(ΜΕΤ.) ΔΗΜ. ΓΡ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ

